

ת"ד 3986/02/17 - מדינת ישראל נגד היאם חסונה- נוכחת

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 3986-02-17 מדינת ישראל נ' חסונה
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד תומר לביא

המאשימה

נגד

היאם חסונה- נוכחת
ע"י ב"כ עו"ד יואב נוריאלי

הנאשמים

הכרעת דין

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של אי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה בניגוד לתקנה 64 (א)(1) לתקנות התעבורה ונהיגה בקלות ראש הגורמת חבלה של ממש בניגוד לסעיפים 62 (2) וסעיף 38 (3) לפקודת התעבורה. על פי עובדות כתב האישום נהגה הנאשמת רכב פרטי ביום 2.3.16 ברחוב עזרא בני ברק ממזרח למערב עד הגיעה לצומת עם רחוב שלמה המלך. בצומת החלה הנאשמת לפנות שמאלה מבלי לוודא כנדרש כי מצב התנועה מול כיון נסיעתה מאפשר לה לפנות שמאלה בבטחה. היא לא נתנה זכות קדימה לרוכב קטנוע שנסע מול כיוון נסיעתה (להלן: **הנפגע**) חסמה את דרכו וכלי הרכב התנגשו. בעקבות זאת נחבל רוכב הנפגע חבלות של ממש (שבר תת מפרקי מרוסק של הרדיוס הדיסטלי). כלי הרכב המעורבים ניזוקו.

2. הנאשמת הודתה כי נהגה בזמן ובמקום כאמור. היא כפרה באחריותה לתאונה, אם כי לא כפרה בתוצאותיה.

3. במסגרת פרשת התביעה העידו הנפגע, בוחן התנועה וסייר שהגיע לזירת התאונה לאחר התאונה. הנאשמת העידה במסגרת פרשת ההגנה.

4. בסיכומיהם ניסו הצדדים למצוא סתירות ופרכות בגרסת הצד שכנגד. הסנגור טען כי מדובר בתיק בו מול גרסת הנאשמת ניצבת גרסת הנפגע וכי בגרסת הנפגע התגלו סתירות ובקיעים- כך, העיד הנפגע במשטרה כי הנאשמת עצרה את רכבה עובר לתאונה בעוד שבבית המשפט העיד כי התאונה אירעה בעת שרכב הנאשמת היה בתנועה. הנפגע מסר כי נסע במהירות 40 קמ"ש אך בתיעוד רפואי שנערך בעניינו צוין כי נסע במהירות 50 קמ"ש. הנפגע ציין כי הבחין ברכב הנאשמת בהיותו במרחק 10 מ' ממנו אך מרחק זה אינו אפשרי שכן מרחק התגובה במהירות 40 קמ"ש עולה על 11

מטרים. הנפגע ציין כי עובר לתאונה נסע על נתיב אחד בעוד שמתשריט הבוחן עולה כי במקום קיימים שני נתיבים בכיוון נסיעתו. ההגנה טוענת כי בשים לב לשדה הראייה המוגבל של הנאשמת והיעדר יכולתו של הבוחן לשלול אפשרות כי התאונה בלתי נמנעת קיים "ספק מובנה" באשמת הנאשמת. עוד נאמר לעניין עבודת הבוחן כי הוא לא ביצע שחזור או הצבעה בזירת התאונה, הוא אינו יודע לקבוע את מקום האימפקט ולא מדד את המרחק שחצתה הנאשמת מרגע בו עצרה לפני הפנייה שמאלה ועד האימפקט. הבוחן גם לא הראה מה הייתה הנאשמת יכולה או צריכה לעשות בנסיבות על מנת למנוע את התאונה.

5. התביעה נקטה גישה דומה לגישת ההגנה. לטענתה, אין חולק כי התאונה אירעה לאחר שהנאשמת החלה לבצע את הפנייה שמאלה וכי האימפקט היה בתחום הצומת. עם זאת, היא מצביעה על סתירות בגרסת הנאשמת. כך, נטען כי הנאשמת שינתה בעדותה בבית המשפט את גרסתה בנוגע למיקום התאונה על פי נתונים שהוצגו לה בחקירה נגדית. היא אישרה כי לא הייתה לה בעיה בשדה הראייה בעת הפנייה שמאלה אך למרות זאת ולמרות שטענה כי התבוננה לכיוון ממנו הגיע הנפגע לא עלה בידה להבחין בו עד לאימפקט. גרסת הנאשמת בנוגע למיקום האימפקט ברכבה השתנתה בין מועד מסירת עדותה במשטרה (שם ציינה כי הפגיעה היא בצד ימני אחורי) לבין מועד מסירת עדותה בבית המשפט (שם ציינה כי הפגיעה היא בחלק הימני קדמי). התביעה טוענת כי גרסת הנאשמת בנוגע למיקום האימפקט אינו מתיישב עם הגרסה שמסרה לפיה מרגע עצירת רכבה ועד לאימפקט נסעה במהירות 10-20 קמ"ש בלבד. הנאשמת נשאלה בעניינים אלה בחקירה נגדית בבית המשפט אך סירבה לתת תשובה עניינית.

דין והכרעה

6. לאחר ששקלתי את גרסאות הצדדים מצאתי לקבוע כי הנאשמת עברה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום. אלה טעמי.

העבירות המיוחסות לנאשמת בכתב האישום הן מסוג "אחריות קפידה". לעניין זה נקבע כי **"משהוכחה התביעה כי המבקש ביצע את יסודותיה העובדתיים של העבירה לפי תקנה 64(א) (2) לתקנות התעבורה, כאשר נכנס לצומת בזמן שהרכב המסחרי התקרב אליו, עבר הנטל למבקש להוכיח כי נהג ללא רשלנות, וכי "עשה כל שניתן למנוע את העבירה" (בלשון סעיף 22(ב) לחוק העונשין).**" (רע"פ 4010/04 עבד אל ראזק נ' מדינת ישראל (6.5.04)). בעדותה ציינה הנאשמת כי לאחר שעצרה (לפני ביצוע הפנייה) **"המשכתי בנסיעה, לא במהירות בכלל. נסעתי בערך 20 קמ"ש או 10 קמ"ש לערך"** (ע' 11 ש' 1). בהמשך נשאלה הנאשמת: **"אם התחלת מהמקום שבו עמדת 10 קמ"ש או 20 קמ"ש הרכב היה צריך להתקדם יותר פנימה לצומת? מה שאת אומרת אינו מתיישב? ת. אין לי תשובה. אני לא רוצה לדבר"** (ע' 13 ש' 17-20). מדברים אלה עולה כי הנאשמת החלה לבצע את הפנייה וכי התאונה אירעה בתחום הצומת. אני קובע כממצא כי בעת האימפקט היה רכבה של הנאשמת בתחום הצומת. לאור זאת, שוב אין לפנינו מקרה של "גרסה מול גרסה" כפי שנטען בסיכומי ההגנה. כעת על הנאשמת להראות כי לא התרשלה ועשתה כל שניתן על מנת למנוע את העבירה.

7. האם עמדה הנאשמת בנטל להראות כי לא התרשלה או כי עשתה כל שניתן על מנת למנוע את העבירה? אינני סבור כך. הנאשמת העידה כי עובר לביצוע הפנייה שמאלה לא הייתה, מבחינתה, בעיה של שדה ראייה. הבוחן מצא כי לנאשמת שדה ראייה פתוח למרחק של לפחות 25 מ' לעבר הכיוון ממנו הגיע הנפגע לאחר שהביא בחשבון את העצים

במקום. הנאשמת העידה כי עצרה את רכבה והחלה לבצע את הפנייה לאחר שהתבוננה סביב ווידאה כי אינה יוצרת סיכון לאיש. הטענה האחרונה אינה מתיישבת עם הטענה כי הנאשמת לא הבחינה בנפגע עד רגע האימפקט. ברור כי הנפגע לא צנח על הנאשמת מן השמיים וכי היה לה שדה ראייה פתוח דיו על מנת להבחין בו, במוקדם או במאוחר, לפני ביצוע הפנייה או במהלך ביצועה. העובדה שהנאשמת לא הבחינה בנפגע עד רגע האימפקט מלמדת כי הנאשמת התרשלה בכך שלא נקטה באמצעי הזהירות המתחייבים טרם או לכל המאוחר במהלך ביצוע הפנייה שמאלה. מכך נובע כי הנאשמת לא עמדה בנטל הרובץ לפתחה ועל כן אין מנוס מן המסקנה כי יש להרשיעה בעבירות המיוחסות לה.

8. טענות הנאשמת בנוגע לסתירות בגרסת הנפגע ובדבר היות התאונה בלתי נמנעת כמו גם מחדלי חקירה מצד הבוחן דינן להידחות. הנאשמת טענה בהודעה במשטרה כי הנפגע נסע במהירות "מופרזת" (ת/5 ש'7). על גרסה זו היא חזרה בעדותה בבית המשפט (פרוט' עמ' 10 ש'15). דא עקא, שהנאשמת ציינה כי לא הבחינה בנפגע עד האימפקט ומכאן שאינה יכולה לומר דבר אודות מהירות נסיעתו. הנפגע טען בהודעה במשטרה ובעדות בבית המשפט כי נסע במהירות 40 קמ"ש. הוא עומת עם מסמך רפואי, אותו לא ערך ולנכונותו הוא אינו יכול לערוב, שם נכתב כי מהירותו "המשוערת" הייתה 50 קמ"ש. כפי שציינתי, הנפגע אינו יכול לערוב לדברים אותם לא כתב. מעבר לכך, הנתון בדבר מהירות "משוערת" של 50 קמ"ש אינו סותר מהותית את הנתון בדבר מהירות של 40 קמ"ש שכן בשני המקרים אין מדובר במהירות קבועה ומדויקת אלא במהירות מוערכת או משוערת בלבד. כך או כך, הפער בין מהירויות אלו (המצויות בגבול המהירות החוקית בדרך עירונית) אינו מהותי. ברוח דומה יש להתייחס למרחק של 10 מ' שציין רוכב האופנוע כמרחק ממנו הבחין ברכב הנאשמת. גם מרחק זה מהווה אומדן וספק אם ניתן לקבוע על יסודו כי במהירות (מוערכת או משוערת) של 40 קמ"ש מרחק התגובה עולה על המרחק אותו העריך הנפגע כמרחק בינו לבין הרכב בהודעה במשטרה. אין לחדד כי קיימת סתירה בין גרסת הנפגע כי פגע ברכב הנאשמת בעת שזה עצר לגרסה לפיה הפגיעה הייתה בנסיעה. עם זאת, לא ברור גם לאחר עיון בסיכומי ההגנה איזו השלכה יש או עשויה להיות לסתירה זו על שאלת אחריותה של הנאשמת לתאונה.

ב"כ הנאשמת טען כי בנסיבות קיים "ספק סביר מובנה" בשל שדה הראייה המוגבל של הנאשמת והעובדה שהבוחן לא היה יכול לשלול אפשרות כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת. אינני יכול לקבל טענה זו. הנאשמת היא הנושאת בנטל להראות כי התאונה הייתה בלתי נמנעת בנסיבות. נטל זה לא הורם על ידה. הבוחן לא היה יכול לשלול כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת אך מקריאת דבריו בהקשר בו נאמרו עולה כי הוא לא היה יכול כלל להתייחס לעניין זה בשל מחסור בנתונים ("אם אין לי את הנתונים מול העיניים אני לא יכול להתייחס לזה. אני לא יכול לשלול" (ע' 8 ש' 27)). חוסר יכולת הבוחן לשלול אפשרות מסוימת אין פירושה כי ההגנה עמדה בנטל הפוזיטיבי להוכיח קיומה של אפשרות זו. הסנגור נמנע מלחקור את הבוחן אודות "הנתונים" ("מול העיניים") באמצעותם היה ניתן לקבוע אם התאונה נמנעת. כך יוצא כי לא ברור אם נתונים אלה היו יכולים להיות בהישג ידו של הבוחן אך הוא נמנע מהשגתם ומשום כך קופחה יכולתה של הנאשמת להתגונן כראוי. אכן, מעדות הבוחן עולה כי חקירתו לא הייתה מושלמת: הוא לא ערך הצבעה בזירה, לא מדד את המרחק שעבר רכב הנאשמת מקו העצירה ועד מקום התאונה ועוד. עם זאת, לא הוכח כי דווקא נתונים אלה, או מי מהם, הם הנתונים החסרים להגנה שעל פיהם ניתן היה לקבוע אם מדובר בתאונה בלתי נמנעת. לאור זאת, אינני סבור כי הוכח כי התאונה הייתה בלתי נמנעת או כי קופחה יכולתה של הנאשמת להוכיח כי התאונה הייתה בלתי נמנעת.

9. לאור כל האמור מצאתי להרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 8 אפריל 08 אפריל 2018, במעמד הצדדים